

WALTER SERNER

(1889 - 1942)

ULTIMA UȘURARE *

Manifest DADA

(*continuare din numărul trecut*)

19° Nu, nu e probabil! Acești jalnici purtători de veste n-au recunoscut-o. Dacă ai trăit, fie și o singură dată, această pustiire îngrozitoare în jurul unui (atenție!) mare gând, această plictiseală fără margini ce izvora din el, nu poți altfel: îți dezlegi spasmul și - urli, ba împotriva ta, ba în jurul tău...

20° Îl preamăresc pe asiatic. El trăiește pentru nimic și iar nimic; poate doar pentru *dolce f.n.*, care nu este decât expresia simplă a intenției plăcute de a nu se remarca. Un trândav sublim! (Europeanul trăiește uneori pentru un tușculum, unde devine însă din nou un bâlci, deci foarte plictisitor.) De aceea asiaticul nu are nici Ki-Ka-artă, nici nu e un hoț boieresc G.m.b.H., care citează clasici în scrisori de afaceri (îndopătorul de credință). Am văzut odată într-o cafenea mică din Geneva un indian care a stat o după-amiază întreagă, nemișcat, cu privirea fixă înainte. Părea că doarme cu ochii deschiși (bine, bine)... Cât de scârboasă pare de aici ambiția mototolită a portarilor de spirit care vor cu disperare să fie buni europeni. Globe-proști! Credință-proști!!

21° Vă rog, niciun clipit orientat din gene! Nicio mușcare entuziastă de buze! Orice entuziasm e precar: recunoașterea jenată că nu poți face mai bine și că nu știi nimic. De aceea argumentările coerente (și incoerentele, care de fapt sunt tot coerente) nu trebuie să aibă niciun efect de încurajare asupra urechilor mai fine... Ei bine, dintre multele drumuri care nu duc nicăieri, totuși cele mai plăcute sunt acelea unde bâltocesc idei grețoase, atât de libere încât provoacă o curiozitate stranie. Te clatini spre ele, îți schimbi pentru ele propria bălăcăreală de gânduri (oricum indiferentă) și găsești, dacă nu mazăre metafizică, măcar niște coapse frumoase... Gunoaie, gunoaie rigide în nările voastre, voi, clovnilor în paranteză! (Sper de la sine, firește, ca acești ciucuri de gândire, instalați pe niște burți mizerabile, să audă. Fără public nici cel mai frumos blestem nu are niciun haz!)

22° Coapsele sunt capital. Fac dizenterii apocaliptice. Libertatea e un parc de distracții. Pacea e catastrofa.

23° Trăsătură tipică a tuturor mojicilor burghezi: de a lua primejdia pe care le-o aduce conștiința de sine a altora drept ocazie de a o micșora prin suspiciune. Forma minimă: cel care e mândru, arogant, sfidător e... (adică: manifest conștient de sine!); forma maximă: cel care este modest, timid, umil, e... (adică: ascuns conștient de sine!)... Dulce, dulce Mar! ... În ambele cazuri ei sunt mereu împotriva conștiinței de sine, deoarece numai astfel își pot prescrie, ca avantaj, lipsa acestui atribut în ei înșiși. Boul suspectează în acest scop. Boul! Dacă ar ști într-adevăr să suspecteze drăgălaș: n-ar trebui oare să-i crească din nou testiculele? (Ar trebui!)... Naturellement: nu există deloc conștiință de sine. Adevărata: să n-ai niciuna. Tragedia *par excellence* (o la la): grotescul... O, dacă aș putea, măcar trei sferturi de oră lejere, să sar la lucruri ca un sas! Aș vrea, în semn de mulțumire (ăăă), să devin psiholog și să feast cu vulturii... Pe scurt: nu mai e nevoie să aruncăm priviri de sticlă înapoi spre istorie. Dar, în He-Ho-Hu-Ha- (aha) isteria, să fie împinse câteva vomitive pentru alunecarea eventualelor încă „aptitudini justificabile" (înghițitura pe ax)...

24° Dulce, dulce Mar! Tu, odinioară (rochie de barège negru) rapsodiai între un *Evening Glory Fizz*, cu mine și ora patru p.m. (dejaaa), deci: „Pah, deja tot felul de politețuri, pah, ești politicos, lași băiatul de bani sau altfel să treacă, paf se face pasărea arogantă, are chiar dreptate dacă-i consideră proști rău pe toți cei ce-i arată respect, pah și dacă ești, dimpotrivă, rezervat, ne-lăudăros (fain, pas?) sau doar indulgent, rezultatul e același, dar de data asta în ultramarin, pentru că băiatul mă consideră pe mine arogantă, deși, tu știi, nenorocitule, că, de fapt, numai Fizz-ul mă interesează și uneori poziția incredibilă a umărului tău etc., ei bine — pah totuși am inventat un Spitzki realmente angelic, reușit oriental și care e în general cel mai bun lucru de pe piață, eu spun fiecăruia exact același lucru pe care tocmai ți l-am spus ție, și ceea ce acum ți-am zis îți spun și fiecăruia și fiecăruia și fiecăruia, prostii... și fiecare aproape, dar cel puțin surprins tare, devine folosibil și drăguț ca bancnotă, bitte..." Dulce, dulce Mar! Elle a un savon à la place du cœur... curva apocaliptică... je me tais...

25° Poți să holbezi în gol atât de expresiv lipsit de expresie încât să pară triumfător. O, ce greu e. Scala: la neîncredere sare ura, la ură sare neîncrederea, până când nu mai reziști și îți spui că vă iubiți. Ultimul spasm psihic al (desigur, desigur) neputinței. Dar dacă doar hălăduiești cu privirea... Ar trebui să lucrezi permanent cu o plecăciune în ochi (sau în voce). Dacă presupunem că e realizabil tehnic, ar trage cu siguranță în final după sine o insultă verbală (sau secreții interne dăunătoare). O, ce greu e... (Teoretic, globalul e de mult interzis; faptul că practic pășunează încă e la fel de inexplicabil ca și acea interdicție.)

26° Într-o bună zi, când am observat în cimitirul Kottbus că doliul nu este decât un efort dureros-intens de a te ascunde, că el, de fapt, nu există, am hotărât:
1. să nu mai scriu decât cărți poștale,
2. să încasez onorarii pentru toate meritele care mi se atribuie,
3. să mă umilesc cât mai des (cum se cântă, frumos, în cântec),
4. să strălucesc mereu, înveșmântat în cea mai proaspătă lenjerie, și
5. să nu formulez niciodată vreo întrebare (căci fiecare e inevitabil stupidă) și nici vreun răspuns (căci fiecare e din capul locului dement).

Consecutiv, aproape să mă însor. Dar în ultimul moment am reușit să uit o carte poștală. Așa încât punctul 1 de acum sună:
1. să nu pot nici măcar pretinde că aș fi scris cândva cărți poștale.
Acesta este secretul siguranței mele atât de des lăudate în relația cu chelnerii, văduvele și consilierii comerciali.

27° Ați văzut vreodată un cadavru din apă? Nu încă? Atunci feriți-vă să fiți timizi. Viz-à-vulgarul dumneavoastră, care la fel nu pricepe nimic, s-ar crede dintr-odată foarte hotărâtor… dacă n-ați văzut încă un cadavru plutitor. Ei bine, timiditatea este (ca orice stare sinceră) din nefericire ineconvertibilă, invendabilă. Individul, care la vederea prelungită a unei asemenea imagini se apucă atât de intens de unghiile sale încât nu mai poți crede în manichiura lui, nu mai suportă vârful acestui (vai!) auto-deliciu și face brusc o criză: … din aura cea mai pașnică de cafenea sau sufragerie explodează o obraznicie absurdă, un gest nebun, un ton trăsnet. Dacă acum nu aveți prezența de spirit să răspundeți cu o criză asemănătoare, toată chestiunea se răstoarnă: acum *dumneavoastră* vă considerați foarte hotărâtor, pentru că nu ați văzut încă un cadavru din apă… Cu o oarecare separare între cele două emisfere cerebrale, e de prognozat un lung, foarte idiot chicot hahait… Ei bine: învățați să stăpâniți sublimul idiom al prostiei!

28° Ultima dezamăgire? Când iluzia de a fi lipsit de iluzii se dovedește ea însăși o iluzie. (Cel mai bombastic manevru al vanității: să te arăți mai prost și mai rău decât ești, doar ca să-ți satisfaci vanitatea de a părea că nu ești vanitos. Ratează lamentabil.)… Vârful naivității? Când cineva vrea, dintr-o dată, să afle (ogottogotto) Adevărul. (Până la urmă, și o palmă nu e decât o disperată încercare de apropiere. Iar lacrimile false par adesea mai adevărate decât… falsele.)… Două întrebări-glumă? Nicidecum. Două brățări.

29° Este necesară o țigară aleasă… Toate simptomele remușcării (bim!), ale vinovăției (bam!) — precum roșeața bruscă, paloarea, bâlbâiala, privirea neliniștită, impulsul de a rosti ceea ce te trădează etc., etc., prostii — apar atunci când sensibilitatea (lipsa stăpânirii sublimului idiom) atinge un grad foarte mare, și anume apar doar pe baza acestei sensibilități, care anticipează atât de repede posibilitățile percepute pe loc, încât nu se mai poate apăra de ele (sau nici nu mai vrea: aceasta e starea…). Această lungă construcție de frază scuipată deasupra falimentului deja supraîncărcat al psihologiei! („Vecină, genunchiul dumneavoastră!”)

30° Aproape toți cei care încântă prin tăcere provoacă greață când vorbesc. Din acest motiv, nu am făcut nimic mai des în (mai ales: în buna) societate decât să roșesc un imn pe tot ticăloșii. (Mai ales ca să bifam prezența: greața se îneca repede în valurile plăcute ale vanității.)… În plus: relațiile cu concetățenii sunt, de fapt, doar un efort absurd. Orice apropiere este deja prin sine o stânjeneală (energo-erotic excl.); orice sociabilitate idem. Extractul lor: să-ți asculți discreția (pst! pst!) și să-ți ciugulești rezervele. O, ce-ar fi o sală de hotel Grand fără rezerve! Groaznic! Dar ce e o rezervă fără sală! O idee fixă. Una (dacă e amuzantă) — fixă degeaba… (fix! fix!)… Cine nu înțelege acum pe Gaya Afrania, cea care și-a arătat fundul pretorului în forum, acela… pfui, sorbitura pe axă!

31° *It's a long way to Tipperary.* Desigur. Căci gândit cu atenție: psihologia e un handicap. Fiecare regulă are excepția ei, fără îndoială. Deci regulat. Prin urmare, precauția supremă: fiecare regulă trebuie pusă ca excepție, căci regula este excepția. (Regulă importantă!)… Există doar constatări relative ale unor relații relative. Și nici măcar acestea. Psihiatrii și judecătorii de instrucție sunt *au fond* taxatori rataţi (circ ambulant), fiindcă fiecare (o la la!) judecată psihologică e o lucrare comandată de cel judecat, care tocmai de aceea nu mulțumește decât rareori, întrucât — din necunoașterea de sine a judecatului — comanda a fost dată imprecis. Cele mai bune judecăți sunt, dovedit, prost lansate; cele mai proaste, cel mai bine. (Fructele fără sâmburi sunt cele mai dulci. O, scumpele fețe ne-ereditare!) Dovedit: diversitatea aproape sălbatică a judecăților despre oamenii (ha!) răi. (Despre cei buni sunt întotdeauna corecte.) Proba subsidiară: judecățile interesează pe băieți doar din clipa în care le aud; pe tinerii nobili însă i-au interesat deja, chiar când încă nu s-a spus nimic (șșt!)… Orice sfat e, de fapt, o afacere letală; dar așa, en passant:

judecățile rele despre tine sunt totuși cea mai sinceră cale de a evita pe cele bune (care sunt și ele greșite). *Tant de bruit pour une occasion perdue?…* Uneori însă nu mai ajută nimic: nici contrazâmbetul, nici consensul. Tot îți acordă credit. Ah, unde e publicul pentru băieți foarte grei? M-am micșorat și spratticizat…

32° Mo– posibilități ale relațiilor. Bărbat și femeie (Doamnă): cel mai bun caz – coitus; caz inferior – ceva asemănător cu actul, dar șontâc; cel mai rău caz – hocus-pocus erotic (conversational!), căruia trebuie să i se agațe adjectivul „pausal" (vedeți St. G. B). Bărbat (Domn) și bărbat: cel mai bun caz – admiri arcuirea buzei partenerului și taci (sau, în idiomul suprem, murmuri slab pe lângă obraji); caz inferior – o bătaie subțire ca lama, după care, unic divertisment îndoielnic, fiecare ridică antrenat din umeri și respinge victoria, înfrângerea, pe sine, pe celălalt și, pe scurt, tot (dar nu chiar bine!); cel mai rău caz – produci cute de fier pe frunte și, în general, Seriosități și Forme Finite, pe scurt, bârfești (salut, Sotades!). Sorbitura pe ax! … În provincia franceză Haute Garonne, la granița cu Spania, fabricarea de monștri e încă o industrie locală (bucata de olog: 50–60 franci). Ramura aceasta ar dispărea pe loc, dacă, în urma cazurilor cele mai rele menționate, care, din păcate, predomină, nu s-ar fi introdus mila… Dar ologii adevărați? Atunci, interesați-vă – dacă tot insistați – iarăși de Hegel, de pacifism și de eventuala lichidare a bebelușilor eșuați… Eu prefer doamnele!!!

33° Există zile când fiecare are o față stupidă. Și nopți când chiar cea mai stupidă arată prea important. Și există săptămâni și luni și ani și… Cele mai suflate vocabule, pauzele cele mai lejere, limba scoasă, nasul lung, și alte asemenea sunt, așadar, gesturi de mare ușurare a traficului uman; cu atât mai mult cu cât orice situație e, în sine, deplin insuportabilă. Lăsați aceste dragi gesturi să se joace delicat în gol (iată sublimul idiom!) și veți fi uimiți cât de minunat se aranjează totul… Și cum, aruncându-te cu pasiune (să zicem) în vorbă, poți să destrami toate relațiile dintre persoane (care, oricum, sunt doar construcții!), asta oferă încă un paliativ sănătos. Apropo: între oameni se trăiește, după cum se știe (dacă nu se…), totdeauna într-o plasă de regulă țesută de ei înșiși, adesea foarte fin (paranoia conjugală; Juan Suvarin și Narva lui); dar de unul singur, într-o pânză încă mai mult suprarafinată (dacă nu se…). Începeți, odată, să vă înfruntați pe voi înșivă! Începeți! Începeți!! (Eu de multă vreme scuip în orele tăcute chiar pe capul meu… Ah, fluier pe… – Da, pe ce…?)

34° Doamnele sunt de preferat fără conștiință. Fiecare regulă e o excepție. Psihologia un handicap. Sorbitura pe ax: fluieratul spre Întreg.

35° Descartes și Swift iubeau, se știe, strabismul. Jos pălăria! (Totuși…)

Traducere: **MAXIMILIAN DENGG**

*** din volumul: Walter Serner** ***Letzte Lockerung manifest dada*** Paul Steegemann Verlag Hannover, 1920

** Foto Walter Serner - sursă: https://www.walter-serner.de/